

человѣци-ти ако го не славятъ, то Богъ който можаше “отъ каменіе да въздигне чада,” ще направи каменіе-ты да го славятъ както послѣ направи на распятіе-то, когато земля-та ся потрясе и каменіе-ти ся распуknѣхъ (Гл. 27 ; 51). Вѣроятно е че на сѣщо-то врѣме когато Христосъ говоряше тыя думы, мраморны-ты стѣны на храмъ-тъ ся отзывахъ на радостны-ты възкликанія на народъ-тъ.

П. Възможно ли е да отдаваме на Христа повече честь и славъ отъ колкото прилича ?

О. Не е възможно. “Достойно е Агне-то заклано-то да земе силъ, и богатство, и прѣмудрость и крѣпость и почестъ, и славъ, и благословеніе. Откр. 5 ; 14 — 14. 4 ; 11.

П. Що направи Исусъ посрѣдъ тыя радостны възкликанія ?

О. И като наближи та видѣ градъ-тъ, плака за него, и казуваше : Да бѣ знаялъ и ты поне въ тоя твой день това което е за миръ-тъ ти : но сега вече ся скры отъ твои-ты очи. Лук. 19 ; 41 — 44.

П. Що можемъ да ся научимъ отъ това чувство Христово ?

О. Можемъ да ся научимъ за неисказаннѣ-тъ му любовь къмъ грѣшны-ты. Вмѣсто да ся радуваше отъ възкликанія-та и почестъ-тъ на народъ-тъ той ся оскърбяваше като мисляше за голѣмы-ты страданія които щѣхъ да дойдѣтъ вързъ непокаянный-тъ Іерусалимъ и вързъ жители-ты му. Той не плака за себе си, но за тѣхъ. Сѣща-та любовь го склони да остави